

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 37.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813890016/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

da han græd over Jerusalem, og sagde: O, vidste Du, hvad der tjener til Din Fred!

Kan Du høre disse Ord, og see disse Taarer, uden at rødmæ over den Betydning, hvori man i Almindelighed tager Ordet Kjarlighed? Jeg spørger Eder, saamange I ere, der ansee en jordist ugiengjældt Eidenstab som en stor Ulykke, og ruger over denne Sorg, saa Eders unge, sjønne Tilværelse formørkes, og bliver besværlig for Eder selv og Andre: Hvorledes ere I uknøde ved at høre disse Ord? Høle I dog ikke alt det smaalige og egoistiske i Eders Sorg, ved Synet af den Kjarlighed, der sætter Livet til for sine Venner? Og den bebrejder Eder intet, den siger kun: O vidste Du hvad der tjener til Din Fred! Havde Du end aldrig hørt det før, hvad der er det ene Fornødne, saa maac der jo ved disse Ord gaac en Anelse op for Dig om den sjønne Kjarlighed, Menneskekjarligheden, der givcr os Kraft til at have os over vor egen, personlige Sorg, og leve i og for det Hele. Tor du see denne Kjarlighed i Diet og sige! Gib mig den Mand jeg elsker, han er det ene Fornødne for mig? —

Jeg har sagt at Kjarligheden elsker alt, men hader intet, ja at Ingen kan hade, som Kjarligheden. Og dog see vi Christus i det Dieblis han saac ud over den By, hvor Alintetgjørelsen vasede som en Gift blandt de uslykkelige Indbyggere, da han saac i Landen hen til den

Stund da den skal fejre sin højeste Aftumpp, i det Folket raaber om Kjarligheden: Korsfaßt! — vi see ham græde over den. Kun Medlidendhed og Sorg, ingen Brede rører sig i hans Sjæl. Saaledes er Kjarligheds Natur: den haaber Tilintetgjørelsen, men græder over dens Offere, den haaber Synden, men elsker de syndige Mennesker. Og jo høiere og renere denne Kjarlighed er, jo mere maae den haabe, jo kraftigere og uforsonligere maae den kjæmpe mod det Onde, netop fordi den kun der-ved kan haabe at frelse de Onde. Forsonlighed er Gødens Politikk. Den, man skal forson sig med, er jo Modstanderen. Kjarligheden, der aldrig kjæmper mod Personer, men mod Begreber, kan altsaa ikke forson sig med Personerne, da den for disse ikke kan være anden Vælske end Medlidendhed og Deltagelse; at forson dem med sig — det er en anden Sag! Men dette kan kun lade sig gjøre ved at bekjæmpe det Onde i dem, der hindrer dem i at kjende, og modtage Kjarligheden, altsaa ved ogsaa der at møde Fjenden, og ikke vige et Haarsbred tilbage for ham. Hvem er da denne Fjende? Det er Kjarligheds Modsatning: Tilintetgjørelsen, Døden. Denne Fjende kan den ikke forson sig med, ikke indrømme det Mindste, ihj gjer den det — da vee den! Da har den opgivet sit „Alt!“ da er der bragt Søndersplitelse ind i dens Væsen, og Døren er aabnet for Tilintetgjørelsen. Dette skal Enhver betænke, som

prædiker Fred og Forsonlighed! Kjærligheden er ingen Høfstatsmand, der vil stikke sig mod at blive bestaaet, ved at lade Lyben komme ind i Huset! Den er ingen gammel Nathue der træster sin Samvittighed med at den, som jober, ikke synder! Den er aarbaagen og keevæbnet, lige saa gram i Strid, som den er blid i Fred, og naar den møder Fjendens Skarer, er det ikke dens Princip at lukke Døren, og gaae uden om, men at gaae lige igjennem, og lukke dem op. Den luffer Diet op; deri er den forskjellig fra den blinde Fanatisme, der hugger om sig med Eidenstabsens Wildhed, og ofte træffer Venner, saabelsom Fjender. Denne hører sig ad som et Menneske, der ved at en Forræder har indsnegget sig i et Hus, hvor en Flok af hans Krigskammerater holde Raad; af Iver for at falde Fjenden gaaer han hen og stiller Ild paa Huset, saa det hele gaaer op i Røg. — Fanatismen er rigtignok Kjærlighedens Allerede, men den Nytte, den gjør, er saa tvivlsom, at Hærføreren kan sige om den: „Gud bevare mig for mine Venner, med mine Fjender skal jeg nok selv gjøre det af“.

Et Modet Hærfører, saa er Fornuftens Udjutant, og selv Forsigtigheden er tilstede i Kjærlighedens Leir. Ikke den Forsigtighed, som nedstammer fra Frygt, men Kjærlighedens Omsorg for Andre, dens Bestræbelser for at rykke Klinten op, uden derved at beskadige Hveden. Naar to fjendelige Magter kæmpe om en Provinds, staaer det